

Bogdan
SUCEAVĂ

Furtuna barocă
Poemul unei epoci

POLIROM
2024

Gonzalo de Córdoba a bătut adunătura insuficient omogeneizată a mercenarilor germani ce se îndreptau spre Țările de Jos. De-ar fi să descriem pe scurt, urmărind harta militară a momentului, s-au întâmplat câteva lucruri absolut incredibile, de-a dreptul ilogice, și se taie respirația dacă mergi spre detalii. Córdoba comanda 8.000 de oameni, în timp ce forța opusă era de 14.000, marea majoritate germani. Córdoba avea 5.200 de infanteriști pe care i-a dispus în centru, în patru escadroane diferite (suntem cu două sute de ani înainte de Napoleon, subtilitățile sunt altele, capcanele sunt născute din iluzii, drama fumului și anticamera morții se decantează altfel, cuantificarea tragediei dezvăluie Posade văratece). Córdoba mai avea și 2.000 de călăreți, pe care i-a dispus pe aripi, pentru o mai mare mobilitate. Gauchier, pe aripa dreaptă, avea cinci escadroane de cavalerie, plus 800 de

muschetari pe care i-a ascuns în pădure. De Sylva comanda alte patru escadroane de cavalerie pe laterala stângă. Aplecăm lupa mai departe asupra datelor și ne-ntrebăm *ce-i mâna pe ei în luptă, ce-au dorit acel Apus?* Aproape jumătate dintre soldații spanioli erau veterani, în timp ce majoritatea cavaleriei era recrutată din Valonia, buni catolici, cu frică de Dumnezeu și cu respect pentru flamura Sfântului Scaun. Se studiază asemenea chestiuni la academiile militare, la cursurile lor de poezie a morții? Printre cavaleriști se aflau patru companii de cuirasieri, 25 de companii de cuirasieri abia recrutați, și (aici ar fi putut fi o problemă) 23 de companii de archebuzieri abia recrutați, cu instructaj minimal. Pe lângă aceste vulnerabilități, forța spaniolă mai avea numai 4 tunuri, mai puțin decât un vas al imperiului spaniol care se îndrepta spre

Lumea Nouă în acele vremuri de perpetuă amenințare. De cealaltă parte, armata protestantă se afla într-unul dintre cele mai bune momente ale sale în acel veac, sub comanda lui von Mansfeld și Christian de Brunswick, care au avut vreme să pregătească un plan redutabil. Au așezat 8.000 dintre infanteriști în centru, în opt grupări masive, așezate precum pătratele negre de pe tabla de șah, pe două linii, aducând cei 6.000 de cavaleriști pe laterale, organizați astfel: pe dreapta 10 companii sub comanda lui Streiff și 50 pe laterala stângă sub comanda directă a lui Christian de Brunswick, care plănuia ca de acolo, folosind structura terenului, să administreze lovitura letală. Nici de partea aceasta artileria nu era impresionantă, doar 11 tunuri, dar cu echipe experimentate. La o și mai atentă analiză, infanteria protestantă nu era de cea mai înaltă calitate, cu noii

soldați abia recrutați și slab instruiți, cu arme adunate de la morții bătăliilor anterioare. În schimb, cavaleria era cea mai bună din Europa, cea mai mare parte cuirasieri. Știind ce vine, Córdoba și-a fortificat pozițiile în apropierea Melletului, lângă Fleurus. Știa bine că are o cavalerie mult mai slabă, că e vulnerabil pe flancuri, și acolo a poruncit să se cioplească foarte repede palisade de lemn, țepe înclinate, opreliști în calea șarjelor de cavalerie. Atunci când bombardamentul a început, Córdoba a prevăzut ce va urma: câmpul protestant a declanșat un atac general, pentru a vedea în ce parte va ceda mai întâi structura defensivă spaniolă. Atunci când centrul infanteriei protestante a început să rupă rândurile și să înainteze neomogen, Córdoba a făcut semn cavaleriei sale de pe flancul din stânga să atace în aria centrală, acolo unde diferența dintre cavalerii valoni și

noii recruți germani era nedreaptă. Simțind premisele masacrului, cavaleria protestantă a sărit în ajutorul centrului, și bine au făcut soldații aceia, măcelul începuse. Trupele masate în partea stângă a flancului german au împins înapoi cavaleria spaniolă de pe dreapta și au contraatacat către unitățile napolitane, cel mai bine antrenate batalioane din această armată spaniolă. Și aici s-a întâmplat nenorocirea, pentru că infanteria protestantă nu i-a urmat pe călăreți ca să închidă spațiul din urma lor și să le asigure protecția, în timp ce veteranii armatei spaniole au reușit să blocheze orice avans, și tocmai atunci au răsărit din pădure muschetarii, care au deschis focul, apoi au produs șarja lor, ceea ce a dus la retragerea unor unități și la o breșă strategică pe unde moartea a putut să intre. Christian de Brunswick a fost rănit și, după primul moment de șoc, a continuat să dea ordine,

care oricum erau cu un tempo în urma morții. După cinci ore de bătălie acerbă, von Mansfeld a realizat că poate salva numai înfrângerea, și că până și pentru aceasta e nevoie de mare efort. Protestanții pierduseră 5.000 de oameni, în timp ce spaniolii doar 300, iar 900 erau răniți. Cinismul lui Córdoba a făcut ca a doua zi, în zori, să ordone cavaleriei sale să urmărească infanteria inamică retrăgându-se în derută, ceea ce a distrus ce mai rămăsese din vechea tablă de șah. Din cei 24.000 de recruți care plecaseră din palatinat, doar 3.000 de supraviețuitori ai cavaleriei au mai ajuns în Olanda, și cu asta speranța unei mari armate protestante s-a încheiat, cel puțin pentru o vreme, pentru că vestea acelei curioase bătălii a ajuns pe la toate curțile Nordului, unde a stârnit nuanțate iritări. Aceasta va fi fost perioada când visul despre catedralele viitorului a început să depășească